

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jeg siger tak for påpegningen. Det, der mangler, er, som jeg også nævnte, ikke så meget særhjælp, altså særlig hjælp til handicappede. Det, jeg er ude efter, er lige muligheder i samfundet og lige adgang til trafikmidler og til bygninger af enhver art, som jo er en forudsætning for, at den hundrede person kan deltage – så vidt det overhovedet er muligt – på lige fod med alle os andre. Det er det, jeg har anmeldt at vi må til at interessere os forfra og meget stærkt for i den kommende tid.

Når vi ikke kan stemme for denne dagsorden, er det, fordi vi synes, den er lidet operativ. Den har ligesom tidligere beslutninger i Folketinget nogle pæne almindeligheder, som ikke er andet, og jeg vil da også sige, at de forbedringer, som samfundet trænger til på det område, nok ikke egner sig til løsning via en dagsorden, men via regelsæt, herunder lovgivning.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Jeg vil gerne sige tak for debatten.

I starten af debatten frygtede jeg lidt, at de forskellige indlæg blev en konkurrence om, hvilket parti der vil gøre mest hurtigst og bedst for vore ældre. Men jeg fornemmede alligevel så mange nuancer i debatten, at vi kom et par spadestik dybere. Det synes jeg også vi skylder vore ældre i Danmark. Kunsten er jo ikke at love, kunsten er at kunne holde det, man lover.

Jeg bemærkede i hr. Villy Søvnalds, fru Grete Schødt's, fru Sonja Albrinks og fru Dorit Myltofts indlæg understregninger af værdigheden og kampen mod ensomheden og isolationen; der var også en påpegnelse af behovene for hjemmehjælp og plejeboliger og diskussioner om de retssikkerhedsmæssige aspekter. Jeg var også glad for hr. Arne Melchior's afsluttende bemærkninger om de handicappedes forhold.

Jeg skal for min part bare gøre to-tre principielle betragtninger. Den ene er en streg under det, socialministeren sagde i sit første indlæg, da socialministeren omtalte Socialforskningsinstituttets og Amternes og Kommunernes Forskningsinstituts nye undersøgelse. Der var under debatten en vis tendens til at glemme, at den undersøgelse jo ikke er en generel undersøgelse af alle vore ældres vilkår og synspunkter. Det er en undersøgelse, der omfatter de 80-100-åriges levevilkår. Det skal vi huske, når vi prøver at drage konklusioner.

Undersøgelsen tegner et billede, som socialministeren sagde det, af vore ældre i den aldersgruppe, og jeg forstår, at det drejer sig om ca. 1.800 personer i 75 kommuner, der er blevet interviewet. Undersøgelsen tegner det billede, at hovedparten af de ældre er tilfredse og trygge. Jeg synes, det er værd at lægge mærke til og vigtigt at huske, og endnu en gang er jeg glad for, at fru Grete Schødt, fru Sonja Albrink, fru Dorit Myltoft og hr. Villy Søvnald understregede det i deres indlæg.

Igen: Går man lidt tættere på undersøgelsen, viser rapporten også, som socialministeren også antydede, at når man ser på de 80-100-åriges levevilkår, så viser det sig, at behovet for hjælp til personlige fornødenheder, den personlige pleje, i det store hele er dækket. Men en forholdsvis stor del af de ældre, der er blevet spurgt, og som indgår i den undersøgelse, jeg her omtaler, og som modtager hjemmehjælp, ønsker større bistand, hjemmehjælp, hjælp til rengøring, og en del ønsker hjælp til praktiske gøremål, indkøb, tøjvask og til simpelt hen at komme udendørs.

Jeg synes, det er en vigtig tilføjelse til det billede, vi har søgt med vores forskellige indlæg i dag at tegne af den ældste gruppe af vore ældre i Danmark og dermed også en vinkel på, hvad det er for ting, der skal sættes i gang i de kommende år over for specielt denne gruppe af vore ældre.

Må jeg så derudover sige, at jeg deler det synspunkt, at et samfund som vort skal kendes på, hvordan vi tager os af de yderste grupper og de svageste grupper. Det gælder også de svageste grupper af ældre. Jeg sagde i mit første indlæg, at vi ser problemet størst og mest omfangsrigt, når det gælder de svageste grupper i nogle af vore større byer, også i København – vor hovedstad – og dermed har jeg også antydnet, at det er en indsats, ingen af os er uenige om skal fortsætte, skal forstærkes; det er jeg sikker på at diverse kommuner er opmærksomme på.

Men jeg er også nødt til at sige, at vi tidligere og i hvert fald indtil dette øjeblik har været enige om – vi har oven i købet også vedtaget det her i Folketingssalen – at det fundamentale ansvar for ældreservice ligger i kommunerne. Jeg hører ikke, at der her i salen er et ønske om, at vi fraviger det grundprincip. Men der er et ønske om, at vi gør, hvad vi kan fra regeringens side for at sikre, at kommunerne har det økonomiske grundlag, der skal til, og her er mit argument, som jeg ikke har hørt modsagt, at det har